

Biblijske činjenice – duh, priroda, karakter... (1)

Jedno pitanje koje nastavlja da izaziva vernike je pitanje šta je duh? Pitanje postaje još značajnije kada prepoznamo da odgovor na ovo pitanje utiče na to kako mi vidimo Božjeg Duha.

Apostol Pavle pokazuje da postoji jasna paralela između Božjeg Duha i čovekovog duha, tako da će način na koji definišemo duha uticati na naše shvatanje i Boga i čoveka.

„Jer ko od ljudi zna šta je u nekom čoveku, osim duha čovečijeg koji je u njemu? Isto tako, niko ne zna šta je u Bogu, osim Duha Božjeg“ (1. Korinćanima 2:11).

Postoje određeni osnovni koncepti koje treba razjasniti pre nego što budemo mogli da razumemo ovaj problem. Jedan od njih je da postoje dva biblijska shvatanje toga šta je „duh.“ Prvo shvatanje je da se reč „duh“ odnosi na nešto što nije načinjeno od krvi i mesa, a što prebiva u realnosti koja je nevidljiva i nepristupačna za ljudska bića. U ovom razumevanju Bog je duh i anđeli su duhovi, kao i Sotona i njegovi anđeli (Jovan 4:14; Jevrejima 1:24). Drugo shvatanje je da svako inteligentno biće u univerzumu poseduje „duh.“ Imajte u vidu da bića za koja se kaže da su duhovi takođe imaju duh. Oni su duhovi (duhovna bića), ali u isto vreme poseduju duh. Tako da možemo reći da je kod njih duh unutar duha.

Ljudska bića takođe poseduju duh. U ovom smislu „duh“ ukazuje na deo osobe koji je nevidljiv i neopipljiv, a koji je veoma realan. U širem smislu to se odnosi na um, ličnost, karakter, identitet osobe. (Danilo 2:1; Luka 23:46; Jov 32:8; 1. Korinćanima 2:11). Uzmimo u obzir činjenicu da kada kažemo da osoba poseduje duh, ne mislimo na Božji Duh ili Sveti Duh.

Hajde da ovo razjasnimo zato što postoje neki koji veruju da u čoveku može prebivati samo Božji Duh ili Sotonin duh. Oni

takođe veruju da Isus nije posedovao Svoj sopstveni Duh. Ako su Bog i Isus posedovali isti Duh onda bi ti značilo da su oni u stvari ista osoba jer kao što smo ranije istakli, duh neke osobe predstavlja identitet te osobe. Istina je da Duh Boga Oca prebiva u Njegovoj deci, i da je Njegov Duh takođe ujedinjen sa Duhom Njegovog Sina Isusa Hrista. Međutim, ovo ne poništava realnost da su Otac i Sin dve različite individue i da svako od njih poseduje svoj sopstveni Duh.

Duh nije mozak

Važno je da shvatimo da postoji razlika između mozga i duha. Mozak je fizička stvar načinjena od molekula i atoma, krvi i mesa. Duh je ne-fizička stvar. Niko osim Boga nam ne može reći od čega je duh načinjen, ali Bog nam kaže da postoji i da je to nešto podjednako realno kao naš mozak od krvi i mesa. Istina je da čovekov duh ne može da funkcioniše nezavisno od njegovog tela, ali to je jedini deo osobe koji se može prevesti iz ovog sveta u drugi. Svaki fizički deo nas, načinjen od krvi i mesa, podložan je izopačenosti i Biblija nam kaže da, ili ćemo biti vaskrsnuti u drugačijim telima ili da će naša tela biti promenjena u treptaju oka, prilikom Isusovog dolaska (1. Solunjanima 4:17). Ali duhovi u nama se neće promeniti u to vreme. Naši identiteti će ostati isti, mi ćemo biti iste ličnosti, čak iako će svaka naša fizička komponenta biti promenjena. Ovo jasno pokazuje da duh nije nešto fizičko. To je deo našeg bića koji nije načinjen od krvi i mesa. Telo će se vratiti u prah, uključujući i mozak, ali Bog će sačuvati duh u nesvesnom stanju, da bude postavljen u novo telo na vaskrsenju. Ključna komponenta koja preživljava obe egzistencije je duh.

Nekoliko pogleda

Biblija predstavlja nekoliko pogleda na sastav ljudskih bića. Ponekad terminologija različitih pisaca nije precizna kao što bismo želeli da bude, jer se oni često nisu bavili istim pitanjima kojima se mi bavimo. Na jednom mestu Biblija daje

jednostavan pogled na čoveka kao biće sačinjeno od tela i duše. Na drugom mestu kao telo i duh. Na trećem mestu kao telo, duša i duh, na još jednom mestu kao srce, duša, um i snaga, a tu su i drugi pogledi.

Slika o telu i duhu je najjednostavnija predstava čoveka u Bibliji. Tako objašnjavamo i utelovljenje. Isus je bio ista osoba kao Mikael, ne kopija, iako je nestala sva Njegova sila, znanje, sećanja, slava, telesna forma. On je bio ista ličnost jer je isti Duh koji je bio u Mikaelu, postavljen i u Isusovo telo u Marijinoj utrobi, i kao što smo već pokazali, duh neke ličnosti je ono što čini identitet te ličnosti.

Priroda i karakter nijesu isto

Neki smatraju da je duh jednostavno karakter neke ličnosti. Međutim, kada se ličnost rodi ona još uvek ne poseduje karakter, ali već poseduje duh. Biblija nam kaže na više mesta da je ovaj duh unutar ličnosti postavio Bog (Zaharija 12:1).

Kako osoba počinje da živi svoj život, ona počinje da razvija karakter, i istina je da ovaj karakter postaje aspekt njegovog duha ili njegovog uma. Karakter predstavlja zbir svih životnih iskustava, onoga što učimo, onoga što činimo, uticaja našeg životnog okruženja itd.

Osoba se ne rađa sa karakterom, već se rađa sa prirodom. Zapravo ona se rađa sa dve prirode: ona poseduje fizičku i duhovnu prirodu. Fizička priroda je nešto što genetski nasleđujemo od svojih roditelja i ova priroda ima snažan uticaj na to kako živimo svoje živote dok rastemo i razvijamo karakter. Duhovna priroda, sa druge strane, nije fizički deo nas, i možemo se pitati odakle dolazi taj duh? Biblija nam ne daje baš jasan odgovor osim što kaže da Bog „formira“ ovaj duh u čoveku (Zaharija 12:1).

Zbog greha koji je Adam uveo u ljudsku porodicu, mi trpimo i fizičke i duhovne posledice greha. Fizička posledica je: naša tela su izopačena i degenerisana od trenutka kada se rodimo i

imamo nasleđene fizike sklonosti i želje da radimo ono što je loše za nas i druge, što je u suprotnosti sa Božjom voljom. Mi se rađamo sa snažnom željom da previše popuštamo telu. Duhovna posledica je: rađamo se razdvojeni od Boga, bez Božjeg Svetog Duha u nama, i u ovom stanju smo prirodno sebični i imamo samo želju da udovoljimo sebi i steknemo korist za sebe.

Bog je jedina Ličnost u univerzumu koja je dobra sama po sebi. Svako drugo biće koje je dobro, dobro je samo zato što je duh tog bića ujedinjen sa Božjim Duhom. Ovo se dešava kada se osoba ponovo rodi, ali dok neko ne doživi to iskustvo on ne može biti dobar u pravom smislu te reči, iako može raditi nešto što spolja izgleda dobro.

Drugim rečima, u fizičkom smislu, rađamo sa izopačenom, degenerisanom prirodom, i u duhovnom smislu se rađamo sa telesnom prirodom.

Kada govorimo o „prirodi“ neke osobe, mislimo na osobine koje su ugrađene u ličnost kao posledica toga što ona jeste. Pas ima pasju prirodu, a čovek ima ljudsku prirodu. Priroda ima veze sa osobinama koje posedujemo zbog toga kako se rađamo. Kada se neka osoba ili životinja rodi, ona će automatski početi da se ponaša na način koji mu diktira njegova priroda, bez obzira na to da li je nešto naučio. Priroda ima veze sa urođenim instinktima, a ne sa karakterom koji se razvija kako pojedinac uči iz životnih iskustava. Ali zapazite da se neka osoba rađa sa duhovnom, isto kao i sa fizičkom prirodom. Naše ponašanje je određeno činjenicom da posedujemo i fizičku i duhovnu prirodu. Kao što smo videli, svi Adamovi potomci se rađaju sa grešnom, palom prirodom, i u fizičkom i u duhovnom pogledu.

Da li grešna priroda nalaže ili zapoveda osobi da treba da se ponaša na grešan način, čak i od trenutka rođenja, pre nego što osoba nauči bilo šta?

Samo Bog je dobar. Zbog toga svako biće u univerzumu koje je

bez Boga, ne može učiniti ništa što je istinski dobro. On ne treba da ima istoriju greha, on ne treba da ima grešno okruženje ili grešne uticaje oko sebe. Rođen bez Svetog Duha, njegova priroda je zla i jedini odgovor na to stanje je da on mora ponovo da se rodi od Svetog Duha, ili drugim rečima, Božji život, duh i um, moraju se udružiti sa njegovim duhom, ili umom.

[Nastavak](#)